

היא קשה ומפרכת אפילו לבני המין החזק, אך בנות המין החלש עשו אותה ללא מאמץ מיוחד. למרות העבודה הגברית והקשה, היו שתיים מן העובדות בכביש יפות ונשיות מאד. הן לא הבינו מדוע מתפעלים מהן.

סוללות וכוונות גבר אחד וארבע נשים עובדים בזיפות כביש בסביבות מוסקבה. הגבר מיישר את הזפת, הנשים מגישות לו אותה באתים. העבודה בסלילת כבישים

בבית, בשדה ובכל עבודה קשה

למוסקבה. באמצע: ד"ר מריה שפרהובסקיה, אשר משכורתה גדולה ב-50% ממשכורתה של מלצרית רגילה. משמאל: מוכרת סודה וגזוז, המקבלת את משכורתה מהממשלה. גובה המשכורת: מחצית משכורתה של הרופאה.

שלושה מעמדות גם בחברה הסובייטית קיימים מעמדות, בהתאם לסוג העבודה ולרמת המשכורת. הבחורות מימין הן מלצריות במסעדת הרכבת שהסיעה אותנו

קבוצת גדולה, חברת המשלחת הישראלית. היא מצולמת בין שתי בחורות מגלמות יפה את הטיפוס הכפרי.

מדגישות יותר את ייעודנו הנשי, סיכמה, בהכליטה את חזה, תוך תנועת יישיריגב באה.

★ ★ ★

ידיים נשיות עובדות

מיה הוא היעוד הנשי, כפי שמבינה אותו האשה הסובייטית? כפי שמבינה אותה האשה הישראלית, פחות או יותר. פחות לספל בבית ויותר לעבוד מחוצה לו. מלבד זאת הכל דומה: שאיפה להיראות יפה, לצליח בחברת גברים, להתלבש לפי האופנה, לספח את יופיה הטבעי, לזכות כבעל יפה, משכיל, בעל מקצוע טוב, ולגדל בנים בבוא העת.

אולם לא כל הדברים האלה אפשר להשיג בקלות. בעל, למשל. במוסקבה ישנן שש נשים על כל גבר. זיחס זה, פחות או יותר, שורר ברוב חלקי ברית המועצות. על כן, מתוך כל שש נערות שאתה פוגש ברחוב, אתה יודע כי חמש לא תמצאנה גבר לעצמך.

מחסור זה הוא אחת התוצאות המחריקות של מלחמת העולם השנייה, שעשהיה שמות באוכלוסיית ברית המועצות. הוא ניתן את אותיותיו לא רק במספר הגדול של רווקות זקנות או מזוקנות, אלא בכל שחיי החיים. האשה הסובייטית, אשר המהפכה הקומוניסטית נתנה לה מעמד חוקי שווה לזה של הגבר, חוייבה על-ידי המציאות ליטול על

(המשך מעבר לדף)

מאות חניכות המכון הגבוה לפיסיקולטור במוסקבה, בתרגיל של התעמלות המונית באיצסדיון. הן מבצעות את התרגילים בדיוק ובחניניות של באלט, כשאלפי גופות מתנועעים כנוף אחד לפי הריתמוס הנקבע על-ידי מוסיקה.

הבריאות ברוסית ישנה מילה קדושה: פיסקולטור. אלה הם ראשי-התיבות של "חינוך גופני" ופח פולחן, שתפס לא במעט את מקום הדת. בתמונה זו צועדות